

עמ"י 25702/03/17 - שחר פטורי נגד מדינת ישראל, משטרת ישראל, מרחב מוריה

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

עמ"י 25702-03-17

העורר שחר פטורי

ע"י ב"כ עו"ד ארז בר-צבי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

משטרת ישראל, מרחב מוריה

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופטת קרן מילר) שניתנה ביום 6.3.17, ובה נאסר על העורר להיכנס למגרשי כדורגל לצורך צפייה במשחקי כדורגל המתקיימים בהם, וזאת עד ליום 1.7.17. בנוסף נצטווה העורר להתייצב ולחתום בתחנת המשטרה הקרובה למקום מגוריו, בשעת המחצית של כל משחקי הכדורגל בהם תשחק קבוצת בית"ר ירושלים.

העורר נעצר ביום 2.1.17 בחשד שירה פצצת תאורה לכיוון אצטדיון טדי לפני תחילתו של משחק כדורגל בין קבוצת בית"ר ירושלים לקבוצת מכבי תל-אביב. בהחלטתו מיום 3.1.17 הורה בית משפט קמא על שחרור העורר למעצר בית למשך שלושה ימים, ואסר את כניסתו למגרשי כדורגל לצורך צפייה במשחקי כדורגל עד ליום 1.7.18. העורר ערר על ההחלטה בפני בית משפט זה. ביום 19.2.17 החליט בית המשפט (כבוד השופטת שירלי רנר) לקבל את הערר ולבטל את ההוראה בדבר הרחקת העורר ממשחקי כדורגל, תוך שהשהה את כניסתה לתוקף של ההחלטה עד ליום 5.3.17, על מנת לאפשר למדינה לנקוט נגד העורר בהליך נפרד בהתאם לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008 (עמ"י 7150-02-17; להלן: "הערר הקודם").

במסגרת ההחלטה בערר הקודם, עמד בית המשפט על האבחנה בין הליך על פי חוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008 (להלן: "חוק איסור אלימות בספורט") לבין הליך על פי חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"). אחד ההבדלים בין שני ההליכים הוא בכך שכאשר מדובר בבקשה לצו הרחקה או הגבלה על פי חוק איסור אלימות בספורט, זכאי המשיב בבקשה לעיין בתשתית הראיות הקיימת נגדו, על מנת לבחון אותה ולהעלות בצורה מושכלת את טענותיו בנוגע אליה. במצב בו מתנהלים שני הליכים במקביל - הן בבקשה לצו הרחקה או צו הגבלה על פי חוק איסור אלימות בספורט והן הליך חקירתי על פי חוק המעצרים - והמשטרה מסרבת להעמיד את חומר החקירה לעיון המשיב בשל טעמים חקירתיים, מוגבלת סמכות ההרחקה על פי חוק איסור אלימות בספורט למשך 180 יום, כמשך תקופת ההרחקה המרבית על פי חוק המעצרים.

בעקבות ההחלטה בערר הקודם, הגישה המדינה לבית משפט קמא ביום 2.3.17 בקשה להרחקת העורר ממגרשי כדורגל בהתאם לחוק איסור אלימות בספורט, וזאת למשך תקופה שלא תפחת משלוש שנים. דיון בבקשה התקיים ביום 5.3.17. בהחלטה שניתנה ביום 6.3.17 קבע בית המשפט, לאחר שעיין בחומרי החקירה שנאספו בעניינו של העורר, כי צירופם יחד של חומרים אלו מצביע על קיומו של "חשד סביר" לכך שהעורר "עבר עבירה הקשורה לספורט", כאמור בסעיף 17(1) לחוק איסור אלימות בספורט. משכך, קיימת עילה למתן צו הרחקה נגדו למשך 180 יום, שכן כפי שקבע בית המשפט המחוזי בערר הקודם זוהי תקופת ההרחקה המרבית על פי חוק איסור אלימות בספורט מקום בו המשיב אינו נחשף לחומר הראיות. בנוסף, ציווה בית המשפט על העורר להתייצב בתחנת משטרה ולחתום במהלך המחצית של כל משחקי הכדורגל בהם תשחק קבוצת בית"ר ירושלים.

בערר הנוכחי טוען העורר כי חומר החקירה שנאסף נגדו אינו מבסס חשד סביר לכך שהוא עבר עבירה הקשורה לספורט, וביתר פירוט - שהוא זה שירה את פצצת התאורה לפני פתיחתו של משחק הכדורגל ביום 2.1.17. העורר טוען עוד כי מאחר שכל פעולות החקירה הסתיימו לפני זמן ניכר (במהלך חודש ינואר השנה) ובכל זאת לא הוגש נגדו כתב אישום עד כה, ממילא נדרשת עוצמה מוגברת של חשד סביר לשם הטלת סנקציות מכוח חוק איסור אלימות בספורט, אך בפועל הראיות נגדו להן טוענת המשטרה אינן מבססות את החשד בעוצמה זאת. כך במיוחד, בהתחשב במגבלות שצו ההרחקה מטיל על זכויותי החוקתיות של העורר לחופש תנועה ולכבוד האדם, דבר המחייב ריסון בהפעלת חוק איסור אלימות בספורט, תוך שמירה על תכליתם של אמצעי ההגבלה על פי החוק כאמצעי מניעתי ולא אמצעי ענישתי. לבסוף נטען בערר, כי גם אם הייתה הצדקה לצו ההרחקה, אין בדלות הראיות נגד העורר כדי להצדיק מתן הוראה קשה ומשפילה המחייבת אותו להתייצב בתחנת משטרה בכל מחצית של משחק כדורגל בו משחקת בית"ר ירושלים.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה שנמסר לי, מצאתי כי צדק בית משפט קמא בקביעתו כי חומרי החקירה שנאספו נגד העורר עונים על דרישת סעיף 17(1) לחוק איסור אלימות בספורט, לאמור: "שקיים לגבי חשד סביר שעבר עבירה הקשורה לספורט". אדגיש במיוחד את המסמכים בתיק החקירה שסומנו על ידי בית משפט קמא מב/5, מב/7, ואת הודעת העורר מיום 23.1.17 שורות 38 עד 91. ראיות אלה עונות על דרישתו של חוק איסור אלימות בספורט בדבר קיומו של "חשד סביר" שנעברה עבירה הקשורה בספורט, דרישה שהיא נמוכה מרף ההוכחה במשפט פלילי (בש"פ 7317/15 **קדוש נ' מדינת ישראל** (7.2.16) פסקה 34). לנוכח מהות ותוכן הראיות הקיימות, עוצמתו של חשד סביר זה נגד העורר לא קהתה גם בחלוף מספר שבועות מאז סיום החקירה ועד עתה, מה עוד שלפי מה שנמסר לי בדיון היום על ידי נציג המשטרה, בדעת המשטרה להעביר עוד השבוע את תיק החקירה לפרקליטות המחוז עם המלצה להגיש כתב אישום נגד העורר.

כיוון שכך, צדק בית משפט קמא בהטלת צו ההרחקה ובחיוב שהטיל על העורר להתייצב ולחתום בתחנת משטרה במחצית של משחקי קבוצת בית"ר ירושלים. הוראה אחרונה זו היא פועל יוצא ממתן צו ההרחקה, כאמור בסעיף 18(ב) לחוק איסור אלימות בספורט: "ניתן צו הרחקה או הגבלה לפי סעיף קטן (א), יתייצב האדם שלגביו ניתן הצו בתחנת משטרה כשעה לפני פתיחת אירוע הספורט או אירועי הספורט שלגביהם ניתן הצו, וישהה בה עד שעה לאחר סיומם, הכל כפי שיקבע בית המשפט". סטייה מהוראה זו אפשרית רק בהתקיים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטת בית המשפט. נימוקים שכאלה אינם קיימים במקרה הנוכחי, הן בשל חומרת המעשה (יריית פצצת תאורה לכיוון אצטדיון הומה בקהל) והן בשל עברו של העורר, שכבר הורחק בעבר ממגרשי כדורגל בשנים 2015 ו-2016.

לאור כל האמור, הערר נדחה.

תיק החקירה מועבר למזכירות בית המשפט. נציג המשיבה יוכל לקבל את התיק במזכירות.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים (בהסכמתם).

ניתנה היום, כ"א אדר תשע"ז, 19 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

**משה
סובל,
שופט**